

interesse annoncen tilsigter at tilgodese, uanset bestilling og betaling for reklamen ordnes af en medlemmand e.l.

Sundhedsstyrelsen behøver ikke at begrunde krav om at få reklamemateriale for – og de dertil hørende oplysninger om – et lægemiddel stillet til rådighed. Det er underordnet, om Sundhedsstyrelsens interesse skyldes en konkret mistanke eller er et led i rutinemæssig kontrolvirksomhed på stikprøvebasis.

Adgangen for Sundhedsstyrelsen til efter bestemmelsens stk. 4 at kræve alle nødvendige oplysninger med henblik på at kontrollere, om reklamering for et lægemiddel er lovlig, er overordentlig bred. Sundhedsstyrelsen vil f.eks. kunne kræve specificerede oplysninger om udgifterne ved en kongres for derigennem at kontrollere, om der er tilgået deltagerne i kongressen gaver eller andre fordele, herunder luksurios forplejning o.l., i ulovligt omfang.

De nævnte oplysninger kan ikke alene kræves af registreringsindehaveren, men også af andre, der måtte være involveret i promoveringen af et lægemiddel, dvs. f.eks. et reklamebureau.

Den foreslåede bestemmelse i § 30 giver Sundhedsstyrelsen mulighed for at udstede påbud om, at ulovlig reklamering skal bringes til ophør. I praksis har Sundhedsstyrelsen, selvom der ikke i den nuværende lov er en tilsvarende bestemmelse, i meget stor udstrækning kunnet formå firmaer, der reklamer ulovligt, til at standse ulovlige kampagner, annoncer osv. Forslaget indebærer, at overtrædelse af et påbud fra Sundhedsstyrelsen i sig selv vil være strafbar.

Bestemmelsens stk. 2, hvorefter Sundhedsstyrelsen kan kræve, at en lægemiddelvirksomhed offentliggør en afgørelse om, at virksomheden er blevet pålagt at standse en reklame, eller udsender en rettelse til en reklame, svarer til, hvad der hidtil har været gældende for reklamer over for medicinalpersoner. Det er en nyskabelse, når Sundhedsstyrelsen efter forslaget også kan kræve offentliggørelse af afgørelser og rettelser vedrørende reklamer over for offentligheden.

Adgangen til at kræve offentliggørelse af afgørelser og rettelser forudsættes kun anvendt, hvor det skønnes hensigtsmæssigt eller nødvendigt for at rette misforståelser, korrigere misvisende oplysninger o.l. blandt medicinalpersoner eller i offentligheden. Krav om offentliggørelse af afgørelser og rettelser kan således ikke anvendes som strafferetlig sanktion.

I det omfang Radio- og TV-Reklamenævnet efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed har kompetence til at udstede påbud om ophør af ulovlig reklamering mv., kan Sundhedsstyrelsen ikke benytte sin tilsvarende adgang hertil efter den foreslåede § 30, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 30a indeholder hjemmel for sundhedsministeren til at udfærdige regler om, at Sundhedsstyrelsen på begæring fra en virksomhed skal udtale sig om lovligheden af en reklame, inden den tages i brug. En sådan ordning kan vise sig hensigtsmæssig, når den hidtidige forhåndsgodkendelsesordning afskaffes. Der vil i givet fald blive tale om en ordning, som i princippet svarer til den ordning, som er foreslået indført i Forbrugerombudsmandens regi efter markedsføringsloven. Det vil kunne bestemmes, at virksomheder, der ønsker en forhåndsudtalelse fra Sundhedsstyrelsen, skal betale et gebyr herfor til dækning af udgifterne ved styrelsens arbejde med forhåndsvurdering af reklamer.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 1, hvorefter det er forbudt at reklamere med, at andre varer end lægemidler forebygger, lindrer eller er virksomme imod sygdomme m.m., svarer til den gældende bestemmelse om reklame for andre varer end lægemidler.

Ved vurderingen af en reklame efter § 31, stk. 1, er det uden betydning, om udsagnene i reklamen er sande eller usande. Det afgørende er, om udsagnene efterlader det indtryk, at varen kan forebygge, lindre eller helbrede sygdomme mv.

Sundhedsstyrelsens hidtidige adgang til i konkrete tilfælde at dispensere fra forbudet mod at angive, at andre varer end lægemidler har de i bestemmelsen angivne virkninger, er efter stk. 2 ændret, således at styrelsen i stedet kan fastsætte regler om, at det i særlige tilfælde er tilladt at reklamere på denne måde. Ændringen foreslås for at imødegå enhver tvivl om, hvorvidt bestemmelsen med den tilknyttede dispensationsadgang er i overensstemmelse med grundlovens § 77.

Bestemmelsen omfatter som hidtil som udgangspunkt alle andre varer end lægemidler, dvs. også varer, som ikke i øvrigt er omfattet af loven, jf. lægemiddelovens §§ 1 og 3. Ud fra »lex specialis«-princippet forudsættes bestemmelsen dog ikke anvendt over for varer, der er omfattet af anden speciallovgivning, der regulerer samme forhold som § 31.

Efter stk. 3 vil det fortsat som udgangspunkt være forbudt at benytte ordet »apotek« – herunder sammensatte ord hvori »apotek« indgår – i reklamer for andre varer end lægemidler samt i reklamer for ikke apoteksforbeholdte lægemidler.

Efter den hidtil gældende praksis har Sundhedsstyrelsen givet tilladelse til anvendelse af ordet »apotek«, hvis Danmarks Apotekerforening eller foreningens repræsentant i Reklamenævnet anbefalede det. Danmarks Apotekerforening har ved sin stillingtagen lagt afgørende vægt på, om den pågældende vare var optaget i »Mærkevaretaksten«.